

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

HET SCHEIDSGERECHT IN DUITSCH RECHT

I. HET SCHEIDSVERDRAG

De wettelijke regeling van het scheidsgerecht in Duitsch recht is vervat in art. 1025 en volg. van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, genoemd de «Zivilprozessordnung», in verkorting ZPO.

De algemeene begrippen nopens de scheidsrechterlijke instelling en proceduur zijn ook voor het Duitse recht toepasselijk. Een scherp onderscheid wordt gemaakt tusschen het scheidsgerecht en de expertise en alle verhandelingen die enkel tot doel hebben een vaststelling van feiten.

Als beginsel geldt de bepaling van art. 1025 ZPO, die als volgt luidt : de overeenkomst dat de beslechting eener rechtsbetwisting door een of meer scheidsrechters zal geleverd worden, heeft slechts juridisch gevolg, bij zooverre de partijen het recht hebben een transactie te sluiten nopens het voorwerp van het geschil.

Het tweede alinea bepaalt : het scheidsverdrag is ongeldig wanneer een partij haar economisch of sociaal overwicht gebruikt heeft om de andere partij te dwingen tot het sluiten ervan of tot het aannemen van bedingen die haar in de verhandeling, bijzonder wat betreft de benoeming of de afwijzing van scheidsrechters een overwicht over de andere partij verzekeren.

De opdracht der scheidsrechters is dus recht te spreken, en niet zonder meer feitelijkheden te waardeeren. Het scheidsverdrag is een over-

komst van privaat recht nopens twistverhoudingen. Hieruit volgt dat deze overeenkomst volgens de algemeene principes der verbintenissen dient geregeld.

Alleen het rijksrecht geldt voor het scheidsverdrag; op dit gebied is de wetgeving der verschillende landen uitgeschakeld geworden door art. 55 der Inleidingswet op het Burgerlijk Wetboek.

Het principe dat het scheidsverdrag de beslechting van een rechtsbetwisting tot voorwerp hebben moet, mag niet te eng verklaard worden daar men zich hier bevindt op het gebied der contractueele vrijheid, beperkt nochtans door de bepalingen van de wetgeving op het scheidsgerecht. Aldus kan het opstellen van een afrekening, — hoewel het betwist werd, — het voorwerp van een scheidsverdrag uitmaken. (Baumbach Zivilprozessordnung art. 1025, blz. 1269).

Het scheidsverdrag onttrekt aan de kennisneming door de gewone rechtbanken de beoordeling der opgerezen betwistingen. Het stelt een exceptie daar die zelfs bestaat voor scheidsverdragen in het buitenland gesloten.

Het scheidsverdrag mag slechts betrekking hebben op betwistingen nopens dewelke een transactie mogelijk is. De partijen moeten dus bekwaam zijn een transactie te sluiten. Aldus is de bekwaamheid in dit opzicht, van de gehuwde vrouw, beperkt.

Het misbruik van sociaal of economisch overwicht is een reden van nietigheid; het is echter vereischt dat er een stellige dwang zou bestaan.

Het scheidsrechterlijk beding is ingevolge art. 1026 ZPO, ongeldig indien het niet beperkt is tot een bepaalde rechtsverhouding en alleen gesloten werd betreffende geschillen die uit deze verhouding kunnen spruiten.

Uit deze bepaling volgt dat het scheidsrechterlijk beding moet aanleunen bij een bepaalde overeenkomst; het algemeen scheidsrechterlijk beding is nietig.

Deze bepaling wordt streng toegepast en het blijkt ontoereikend te bedingen dat alle mogelijke geschillen verbandhoudend met een bepaalde handelsverhouding door scheidsrechters zullen beslecht worden. De overeenkomst moet nauwkeuriger omschreven zijn om juridische kracht te hebben.

II. VORM VAN HET SCHEIDSVERDRAG

Het scheidsverdrag moet uitdrukkelijk en schriftelijk vastgelegd worden.

De overeenkomst mag alleen de beschikkingen inhouden die betrekking hebben op de scheidsrechterlijke verhandeling. Het gebrek aan schriftelijke vorm kan gedekt worden door nakomende uitvoering.

Deze bepaling is niet toepasselijk indien het een scheidsverdrag geldt in handelszaken en tusschen handelaars buiten de gevallen door de Wet voorzien.

Zelfs indien de schriftelijke vorm niet verplichtend is mag ieder der partijen het opstellen van een geschrift vorderen.

Het geschrift moet door beide partijen onteekend worden en alleen betrekking hebben op het scheidsgerecht. Deze bepaling is dwingend en mag van ambtswege ingeroepen worden.

De vereischte van een speciaal en formeel geschrift is niet toepasselijk op scheidsverdragen in het buitenland gesloten. (Baumbach art. 1027 ZPO).

III. DE SCHEIDSRECHTERS

Benoeming.

Tenzij het scheidsverdrag er anders over beschikt, noemt elke partij een scheidsrechter.

Een partij mag zich nochtans niet veerbehouden al de scheidsrechters te benoemen. Het scheidsverdrag kan de zorg der benoeming overlaten aan een derde persoon. Indien deze persoon van een der partijen afhangt wordt art. 1025 alinea 2 toegepast.

De verhouding tusschen de partijen en den scheidsrechter is er eene van mandaat indien geen bezoldiging werd voorzien, en van dienstcontract in het tegenover gesteld geval. In geval van twijfel houdt men zich bij deze laatste.

De termijn van benoeming wordt door art. 1029 ZPO, geregeld.

Indien de benoeming der scheidsrechters aan de partijen overgelaten is, moet de meest gereede partij aan de andere schriftelijk de gekozen scheidsrechter aanduiden met vordering hetzelfde binnen de periode van een week te doen.

Na verloop van dezen termijn wordt de scheidsrechter op aanvraag van de meest gereede partij door het bevoegd rechtscollege benoemd.

Alle partijen kunnen dus de scheidsrechterlijke proceduur in beweging stellen door haar scheidsrechter schriftelijk te beteekenen aan de andere partij met verzoek hetzelfde te doen.

De schriftelijke aanzegging is niet vereischt op straffe van nietigheid.

De rechtbanken noemen vrij een scheidsrechter; ze zijn niet gebonden aan gebeurlijke voorstellingen. De rechterlijke benoeming neemt alle mogelijkheden van betwisting betreffende dit punt weg.

Ingevolge art. 1030 ZPO is de partij verbonden tegenover de andere partijen wat betreft de benoeming van een scheidsrechter zoodra deze de aanzegging der bekendmaking hebben ontvangen. De partij zelf die een scheidsrechter benoemd heeft blijft gebonden.

De benoeming van een scheidsrechter mag echter ingetrokken worden tegenover de tegenpartij zoolang de aanzegging nog niet gebeurd is, zelfs dan wanneer de scheidsrechter reeds had aangenomen.

Met ontvangst der aanzegging is de benoeming van den scheidsrechter tegenover de tegenpartij en den scheidsrechter zelf onherroepelijk.

Weigering, ontslag, overlijden.

Wanneer een niet door het scheidsverdrag benoemden scheidsrechter sterft of om andere redenen wegvalt, of de overname of uitvoering van het scheidsrechterlijk mandaat weigert, moet de partij die hem genoemd heeft, op vordering van de tegenpartij binnen den termijn van een week een ander scheidsrechter aanduiden. Na verloop van dezen termijn wordt de

nieuwe scheidsrechter door de bevoegde rechtbank aangeduid op verzoek van de meest gereede partij. (art. 1031 ZPO).

Art. 1031 ZPO regelt de gevolgen van het wegvallen van een regelmatig aangestelde scheidsrechter in toepassing der art. 1028 en 1029 ZPO.

Er dient een onderscheid gemaakt tusschen het wegvallen van een scheidsrechter aangesteld in het scheidsverdrag zelf en de verdwijning van een scheidsrechter genoemd ingevolge het scheidsverdrag.

In het eerste geval, vervalt het volledig scheidsverdrag bij toepassing van art. 1033 ZPO.

Wanneer de scheidsrechter door het gerecht werd benoemd kan op gewone vordering een nieuwen scheidsrechter worden aangesteld. Hetzelfde doet zich voor wanneer de scheidsrechter door een derden persoon moest benoemd worden.

Vermits de benoeming van een scheidsrechter in deze gevallen de uitvoering van het scheidsverdrag is, mag er zonder stricte pleegvormen onmiddellijk in de vervanging voorzien worden. Zulks is het geval niet wanneer de aanduiding of de personaliteit van een scheidsrechter een bestanddeel van het scheidsverdrag zelf uitmaakt.

Wraking.

Een scheidsrechter kan om dezelfde redenen en in dezelfde voorwaarden als een gewoon rechter gewraakt worden.

Wraking is bovendien mogelijk wanneer een scheidsrechter die niet in het scheidsverdrag aangeduid werd zijn taak onbehoorlijk vervult.

Minderjarigen, dooven, stommen en personen die hun burgerlijke rechten verloren hebben, mogen gewraakt worden. Hetzelfde geldt voor niet-Ariers in den zin der Wet van 7 April 1933 (Reichsgesetzblatt, 1, 175).

De gronden van wraking zijn voorzien in art. 41 en 42 ZPO. De redenen van uitsluiting van een rechter maken ook redenen van wraking uit; ze houden verband met omstandigheden van verwantschap, tegenstelling van belangen. Deze redenen zijn zeer duidelijk en vertolken de algemeen geldende beginselen op dit gebied.

De bijzondere reden van wraking is het vermoeden van niet-onbevangenheid, dat beoordeeld moet worden door de rechtbank.

De wraking dient te geschieden voor alle verhandeling (art. 343 ZPO).

De tweede reden van wraking voorzien in art. 1032 ZPO is de onbehoorlijke verwaarloozing of onmogelijkheid het scheidsrechterlijk ambt waar te nemen. Aldus kan ziekte of afwezigheid als reden tot wraking volstaan.

De procedure tot wraking moet voor de gewone rechtbanken gebracht worden.

IV. EINDE VAN HET SCHEIDSVERDRAG

Het scheidsverdrag vervalt wanneer de in het scheidsverdrag aangeduide scheidsrechters of een van hen wegvallen.

Het scheidsverdrag vervalt evenzeer bij staking van stemmen.

Het wegvallen der scheidsrechters voorzien door art. 1033 ZPO. doelt op de reeds aangegeven gevallen, het overlijden, de weigering of het ontslag en tenslotte de verwaarloozing.

Partijen kunnen nochtans bedingen dat de overeenkomst van kracht blijft en contractueel de noodige bepalingen inlasschen om andere scheidsrechters te benoemen.

De scheidsrechters waarvan hier sprake zijn deze door de keuze van beide partijen benoemd. Indien de scheidsrechters slechts door een der partijen genoemd werden zijn artikelen 1029 en 1031 ZPO toepasselijk.

Het scheidsverdrag vervalt nog wanneer tusschen de scheidsrechters gelijkheid van stemmen heerscht zoodat geen beslissing kan getroffen worden.

Practisch wordt aan dit euvel verholpen door de benoeming van een derden scheidsrechter te voorzien.

V. PROCEDURE

Art. 1034 bepaalt : de scheidsrechters moeten, alvorens een beslissing te treffen, de partijen hooren en de feitelijke aangelegenheden die het voorwerp maken der betwisting onderzoeken of verklaren voor zoover ze zulks gewenscht achten.

Advocaten mogen als gevolgmachtigden niet geweerd worden; alle tegenstrijdige bedingen hieromtrent zijn nietig.

Personen die voor de gewone rechtbanken niet als gevolgmachtigden mogen optreden, mogen geweerd worden.

Voor het overige, en voor zoover de partijen geen overeenkomsten hebben gesloten, wordt de procedure naar goeddunken der scheidsrechters geregeld.

De bepaling van art. 1034 ZPO en volgende nemen niet weg dat de grondstellingen van het Duitsche wetboek van burgerlijke rechtverordering toepasselijk zijn op de scheidsrechterlijke proceduur.

Als zeer belangrijk beginsel geldt in dit opzicht de verplichting in rechte en niet in billijkheid te oordeelen tenzij het tegenovergestelde door de partijen ware bedongen.

Dit vermoeden moet stellig doch niet uitdrukkelijk uitgedrukt worden; en het ligt voor de hand dat in handelszaken volgens de geldende beginselen van het handelsrecht en de algemene gebruiken dient beslist.

De scheidsrechters hebben de strenge verplichting de partijen te hooren. Deze bepaling is dwingend en brengt de nietigheid van de proceduur mede indien ze overtreden wordt.

De partijen moeten onvoorwaardelijk de gelegenheid hebben hunne verweermiddelen schriftelijk of mondeling ten gepaste tijde voor te brengen.

De schriftelijke verklaring vanwege de partijen is voldoende indien ze de rechten der verdediging eerbiedigt.

De partijen moeten gehoord worden in aanwezigheid van al de scheidsrechters.

De scheidsrechters hebben de verplichting, ingevolge art. 1034 ZPO de verhandeling der zaak aldus ter hand te nemen dat ze voldoende ingelicht zouden zijn over de betwisting.

De gewone proceduur nopens de bewijsmiddelen is niet verplichtend in zake scheidsrecht.

De advocaat of «Rechtsanwalt» mag als vertegenwoordiger der partijen niet geweerd worden. Het tegenbeding is nietig en de overtreding van deze bepaling brengt de nietigheid der proceduur mede, ingevolge art. 1041, 1 ZPO.

De personen, onbevoegd om voor de gewone rechtbanken een verzoeg in te dienen of er het woord te voeren als gevolmachtigden, mogen voor het scheidsrecht geduld worden.

Voor het overige wordt de scheidsrechterlijke proceduur geregeld naar het souverain apprecieeringsvermogen der scheidsrechters.

De scheidsrechters kunnen de getuigen en experts aanhooren die vrijwillig voor hen verschijnen. De eedoplegging aan de getuigen, de experts of de partijen valt buiten de bevoegdheid der scheidsrechters. Wanneer de getuigen niet verschijnen kunnen de scheidsrechters zich

beroepen op het gerecht ingevolge art. 1036 ZPO.

De bepaling van art. 1035 ZPO laat nochtans toe, dat vrijwillig onder eede een getuigenis worde afgelegd.

Alle scheidsrechterlijke beslissingen, genomen met het oog op de verhandeling der zaak, mogen aan de gewone rechtbanken ter uitvoering voorgelegd worden, op vordering van een der partijen.

De rechtbank die deze verhandelingen heeft bevolen is alleen bevoegd om op te treden in geval, onder meer, de getuigen in gebreke blijven (art. 1036 ZPO).

Alvorens op deze vraag recht te doen moet de gewone rechtbank onderzoeken zoowel de noodwendigheden als de opportuniteit der gevraagde proceduur.

Ingevolge art. 1037 ZPO, mogen de scheidsrechters de verhandeling der zaak voortzetten en uitspraak doen, zelfs wanneer de onregelmaticheid der proceduur, de nietigheid van het scheidsverdrag of de onbevoegdheid van een scheidsrechter opgeworpen worden.

Art. 1037 ZPO wil vermijden dat de scheidsrechterlijke proceduur en de verhandeling der zaak zouden worden vertraagd onder allerlei voorwendsels.

Practisch is hier niet zoozeer de proceduur dan wel de aanvang der verhandelingen bedoeld daar al deze betwistingen in *limine litis* moeten opgeworpen worden.

VI. SCHEIDSRECHTERLIJKE UITSPRAAK

Art. 1038 ZPO bepaalt dat de scheidsrechterlijke beslissing indien ze afhangt van verschillende scheidsrechters, moet getroffen worden met volstreekte meerderheid der stemmen, tenzij het scheidsverdrag er anders zou over beslissen.

Deze bepaling is niet alleen toepasselijk op de einduitspraak, doch voor alle beslissingen die de verhandeling der zaak medebrengt en die betrekking hebben op de uiteindelijke beoordeeling.

De scheidsrechters hebben het recht zich te doen voorlichten door experts.

De scheidsrechterlijke uitspraak moet geteekend en gedagteekend worden. Een geteekend afschrift ervan moet aan de partijen alsmede aan de griffie van de bevoegde rechtbank overgemaakt worden.

Alle scheidsrechters moeten de beslissing ondertekenen.

De dagteekening is deze van de laatste handteekening.

De wijze waarop het geteekend afschrift aan de partijen dient gezonden mag vrijelijk vastgesteld worden.

De bij de rechtbank neder te leggen stukken omvatten de geteekende en gedagteekende beslissing met bijvoeging van het bewijs der mededeeling aan partijen.

De handteekening, verzending en nederlegging, zijn verplichtend.

De scheidsrechterlijke uitspraak geldt voor de partijen als een vonnis der gewone rechtbanken. Het heeft dezelfde kracht als een regelmatige gerechtelijke beslissing.

De scheidsrechterlijke beslissing moet uitspraak doen nopens de kosten. Ontbreekt deze bepaling dan mag de beslissing aangevuld worden na onderhoor der partijen.

De motiveeringsverplichting geldt ook voor de scheidsrechterlijke uitspraken.

Zooals de vonnissen der gewone rechtbanken verwerven de scheidsrechterlijke beslissingen kracht van rechterlijk gewijsde. Aan de exceptie van rechterlijk gewijsde kan hier echter verzaakt worden daar ze de openbare orde niet raakt.

VII. NIETIGHEID DER SCHEIDSRECHTERLIJKE UITSPRAAK

De redenen die een scheidsrechterlijke beslissing doen vervallen zijn vervat in art. 1041 ZPO.

Een scheidsrechterlijke uitspraak is nietig :

1°) Wanneer de uitspraak berust op een ongeldig scheidsverdrag of volgt op een onregelmatige procedure;

2°) Wanneer de uitspraak indruischt tegen de goede zeden of de openbare orde;

3°) Wanneer een partij niet regelmatig werd vertegenwoordigd, tenzij ze deze onregelmatigheid uitdrukkelijk of stilzwijgend gedekt heeft;

4°) Wanneer de rechten der verdediging geschonden werden en, onder meer, wanneer een partij niet werd gehoord;

5°) Wanneer de uitspraak niet met redenen omkleed is;

6°) Wanneer er aanleiding bestaat tot het instellen der procedure voorzien door art. 580 ZPO.

Art. 1041 ZPO bepaalt uitdrukkelijk dat de afwezigheid van motiveering geen reden tot

nietigheid is, wanneer op dit punt door de partijen een bijzondere overeenkomst werd gesloten.

Deze nietigheidsgronden zijn in art. 1041 ZPO beperkend opgesomd, zoodat ze niet vatbaar zijn voor analogische uitbreiding.

De nietigheid voortvloeiend uit de miskenning van de openbare orde werd in verband gebracht met de bepaling van art. I, e der Internationale Overeenkomst van Genève van 26 September 1927, ingevolge dewelke een erkenning of een uitvoering van een scheidsrechterlijke uitspraak slechts kan bekomen worden indien zulks niet strijdig is met de openbare orde.

De vereischte der regelmatige vertegenwoordiging bedoelt hier de vertegenwoordiging volgens burgerlijk recht en niet deze die uitdrukkelijk werd voorzien door de wetgeving der burgerlijke rechtspleging.

De motiveeringsverplichting bestaat slechts bij zooverre ze niet uitdrukkelijk werd geweerd door het scheidsverdrag. De gegeven motiveering moet niet noodzakelijkerwijze volledig zijn, doch het is stellig dat de opgeworpen rechtsmiddelen dienen beantwoord.

VIII. UITVOERING DER SCHEIDSRECHTERLIJKE BESLISSING

De scheidsrechterlijke uitspraak dient uitvoerbaar verklaard te worden door de gewone rechtsmacht. Deze moet van ambtswege onderzoeken of de vereischte pleegvormen werden vervuld, en of ze ten gronde niet tegen de openbare orde indruischt.

Dit onderzoek draagt over de punten vermeld in art. 1041 ZPO en 580 ZPO betreffende de «Restitution» die zich voordoet wanneer de voorschriften der rechtvaardiging in de verhandeling niet werden geëerbiedigd zooals zulks het geval is met de aflegging van een valschen eed. enz.

De partij die zich tegen de uitvoerbaarverklaring verzet, wordt door de gewone rechtsmacht gehoord.

Ingevolge art. 1042 c ZPO is het verleende exequatur uitvoerbaar. Tegen deze beslissing kan verzet gedaan worden.

Na de uitvoerbaarverklaring kan tegen de uitspraak alleen verzet gedaan worden op grond der redenen vermeld in art. 1041 ZPO en slechts

in geval bewezen is dat de verzetdoende partij in de vroegere procedure in de onmogelijkheid is geweest hare middelen te doen gelden. Deze vordering moet ingesteld worden binnen den termijn van een maand, beginnende met den dag

waarop de partij kennis heeft gehad van de redenen tot nietigheidsverklaring.

Indien de beslissing wordt te niet gedaan, vervalt ook de uitvoerbaarverklaring.

R. van Lennep

De verantwoordelijkheid van den bouwmeester wegens gebreken in de plannen en bestekken, en de medeverantwoordelijkheid van den aannemer.

Er wordt vereischt, om de verantwoordelijkheid op den bouwmeester toe te passen, dat de gebreken der door hem opgemaakte plannen van aard wezen *het gebouw of het «groot werk» aan gevaar van gansche of gedeeltelijke instorting of van een aanzienlijke schade bloot te stellen; beweegredenen van inesthetischen aard, zijn daartoe volkomen ontoereikend.* (1)

Welk is dus de taak van den bouwmeester, die plannen opmaakt en welke zijn de gebreken, die zijn verantwoordelijkheid kunnen doen ontstaan?

Hij moet eerst de plannen *opvatten, volgens de onderrichtingen* en de voorkeur van den bouwheer, of bij gebrek aan aanwijzingen, *volgens de regels der bouwkunst* en de *bestemming*, welke aan het gebouw moet gegeven worden.

Hij moet, bij het opmaken der plannen, stipt en nauwkeurig volgen *alle wettelijke bepalingen, betreffende de erfdienstbaarheden, de gemeenschapsovername den afstand en de andere wettelijke vereischten voor zicht- en lichtvensters, terrassen, enz., De hoogte der muren, enz.* Hij mag, door zijn bouwschikkingen, geen nieuwe erfdienstbaarheden doen ontstaan, zonder den eigenaar hiervan verwittigd te hebben. (2). Hij moet alle schikkingen nemen om het gebouw op te richten, gelijkvormig de wetten en de plaatselijke reglementen. (Zoo b. v. wat rooilijn, achteruitbouw, schoorsteen betreft). Hij is verantwoordelijk wanneer hij, door overtreding, van een algemeene of bijzondere bepaling van wettelijken of reglementairen aard, aan zijne taak van bouwmeester te kort komt.

Wat de vaststelling der scheidslijn tusschen eigendommen betreft: er werd gevonnisd dat de bouwmeester alleen verantwoordelijk is voor zijne missingen in deze vaststellingen omdat, volgens de gebruiken, deze taak, uitsluitelijk

in de ambtverrichtingen valt van den bouwmeester, en niet van den aannemer, die, buiten tegenstrijdig akkoord, alleenlijk de plannen moet volgen, zooals ze hem, door den bouwmeester worden afgeleverd, voor zooveel zij niet klaarblijkelijk op eerste zicht als gebrekkig voorkomen, noch ten laste van den bouwheer, die, voor de gansche leiding en voor het toezicht der werken, den bouwmeester aangesteld heeft. De aannemer zou nochtans, geëttelijk verantwoordelijk gesteld worden, indien hij een werk aanvaard had *buiten zijn ambtelijke bevoegdheid.* (3).

De bouwmeester is, in principie, alleen verantwoordelijk, wanneer een gebouw gedeeltelijk op 's nabuurs grond, opgericht wordt, op verkeerde aanwijzingen en volgens de plannen van dezen bouwmeester. (4) Alle dwaling in het vaststellen der grenzen doet zijn verantwoordelijkheid ontstaan. Hij kan ook verantwoordelijk gesteld worden, wanneer hij, bij het bouwen van een huis op een bepaalden grond, een klein gedeelte van dezen grond onbenuttigd laat en den bouwheer hierdoor nadeel berokkent. Het Fransch Verbrekingshof (5) heeft beslist dat de bouwmeester in dit geval verantwoordelijk diende gesteld. Tevergeefs deed de bouwmeester opmerken dat de eigenaar niet benadeeld was, daar hij gemakkelijk het klein gedeelte grond aan den geboor kan verkoopen. De Rechtbank, — aldus besloot het Hof — mag de aan den eigenaar veroorzaakte benadeeling niet afhankelijk maken van toekomstige gebeurtenissen, die gansch van den wil van derde personen afhangen.

De bouwmeester, belast met het opmaken van plannen en bestek, heeft dus, gezien zijn groote verantwoordelijkheid, zijn voorzorgen te nemen, en moet den eigendomstitel of het pro-

ces-verbaal van afpaling, aan den bouwheer in mededeeling vragen, ten einde de juiste grensscheiding te kennen en zich te vergewissen of hij niet verplicht is een bepaalde bouwwijze te volgen, bestaande erfdienstbaarheden, of andere lasten te eerbiedigen en zekere verplichtingen na te leven. (6).

Zekere rechtbanken hebben hem zelfs dezen maatregel — die zonder twijfel als *wenschelijk* voorkomt, als een ware *verplichting*, opgedrongen. Wij meenen, integendeel, dat de eigenaar voor plicht heeft alle gegevens en inlichtingen aan den bouwmeester voor te leggen, wanneer bijzondere beperkingen van het eigendomsrecht of verplichtingen van contractueelen aard dienen nageleefd — op straf van, bij welkdanige tekortkoming, zelf verantwoordelijk verklaard te worden. (7).

Verder, moet de bouwmeester *alle regels der bouwkunst* in zijne plannen stipt naleven: zoo, werd er beslist «dat hij verplicht is, gelijk het overigens in alle scholen onderwezen wordt, muren van een steen en half dikte te voorzien, bijzonder wanneer het metselwerk aan alle luchtgesteltemis onderhevig is en specialen mortel te voorzien, op straf van strafrechterlijke en burgerlijke verantwoordelijkheid. (8).

Deze beslissing, die van 1904 dagteekent, heeft slechts een waarde, wat betreft het algemeen principieel waarop zij gesteund werd: de regels der bouwkunst evolueeren gelijk alle wetenschappen, en de bouwmeester moet zich gedragen naar *de algemeen-aangenomen regels, in voege bij het opmaken der plannen*.

Om zijn verantwoordelijkheid te doen ontstaan, moet er hem een *professioneele schuld* kunnen toegerekend worden. (9).

Plannen en bestek moeten nochtans niet *alle details* bevatten: dit ware overigens een onmogelijk iets. De aannemer moet zelf de gebeurlijke leemten aanvullen en aan de bijzonderste teekeningen en bepalingen van plannen en bestek, al het bijkomende bijvoegen, dat ongetwijfeld, tot de uitvoering noodzakelijk is, gelijkvormig de regels der bouwkunst.

Er zijn vele kleinigheden, die hoewel op plannen en in het bestek niet voorzien, nochtans door den aannemer dienen in aanmerking genomen. Zooniet, zal deze verantwoordeijk gesteld worden, (desgevallend met den bouwmeester, wegens gebrek aan voldoende toezicht). (10).

Er werd gevonnisd, dat de bouwmeester voor

beroepsplicht heeft, bij het opmaken der plannen, den bouwheer, attent te maken op de noodzakelijkheid om bijkomende werken uit te voeren, ten einde, gezien de grondgesteldheid, alle vochtigheid van het gebouw af te weren. Maar, indien hij, na den eigenaar ervan kennis gegeven te hebben, met deze buitengewone werken niet belast werd, kan hij later, daarvoor niet meer aansprakelijk gesteld worden, tenware de vochtigheid aan zijn schuld te wijten was, bij het opmaken *van gewone plannen, in normale omstandigheden*. (11).

De bouwmeester moet, ten slotte bij het opmaken zijner plannen, de *natuurgesteldheid van den grond* nauwkeurig onderzoeken, en de fundeeringen voorzien door deze grondgesteldheid vereischt. Hij alleen is verantwoordelijk voor de gebreken in de plannen, betreffende de grondgesteldheid. De aannemer, die plannen, onder bouwmeester's leiding uitvoert, moet zich om de natuurgesteldheid van den grond niet bekommeren, daar dit onderzoek alleen ten laste valt van den bouwmeester. (13). Hij mag veronderstellen, zonder tot een verder onderzoek over te gaan, dat de plannen, door een man van het vak opgemaakt, allen waarborg opleveren en hoeft zich slechts naar de stipte uitvoering dezer plannen te gedragen. (13).

De bouwmeester moet voor de gebreken in de plannen instaan, al werden zij door een anderen bouwmeester opgemaakt, wanneer hij met het toezicht en het bestuur der werken belast werd.

A. Rodenbach.

- (1) Delvaux Entrepr. Trav. n° 287.
- (2) Civ. Seine 3/8. 1887 La Loi 26 oct. 1887.
- (3) Trib. civ. Versailles 12/3/1896 (La Loi 27/3/1896).
- (4) Brux. 22/4/1916 (Pas. 1918 11/51).
- (5) Cass. fr. 3/5/1819 Sirey p. 124.
- (6) Furnes 22/3/1902 (P. P. 1902-901).
Paris 11/11/1908 (Pas. 1909 IV 77).
- (7) Civ. Furnes 22/3/1902 (Jur. Comm. Fl. 1902 p. 225).
App. Paris 11/11/1908 (Gaz. Trib. 9/2/1909).
- (8) App. Gand 11/11/1904 Rec. Jur. prop. et bât. 1905 p. 113.
- (9) Anvers 18/7/1914 Pas. 1918 III 198.
- (10) Trib. civ. Seine 2/7/1908 Gaz. Trib. 14/11/1908.
- (11) Trib. Comm. Brux. 22/5/1900 Trib. civ. Brux. 17/4/1901 Brux. 2/12/1902 (Jurispr. Comm. Brux. 1903 p. 261).
- (12) Delvaux Entrepr. Trav. p. 190 en de menigvuldige aangehaalde rechtsspraak.
- (13) Appel Brux. 15/7/1910 P. P. 1911 243.
- (14) uit: Verantwoordelijkheid van aannemers en bouwmeesters, A. Rodenbach, Boekh. Steven, Zennestraat, Brussel.

RECHTSpraak

302

HOF VAN VERBREKING

2e kamer. — 8 Juni 1937.

Voorzitter : M. Soenens.

O. M. : M. Sartini van den Kerckhove, adv. gen.

MOTIVEERING VAN VONNISSEN EN ARRESTEN. — ONVOLDOENDE MOTIVEERING.

De vermeldingen in een arrest « dat de feiten niet bewezen zijn » of « dat de feiten door den eersten rechter vastgesteld bewezen zijn gebleven » door het onderzoek voor het Hof gedaan en dat er uit dien hoofde een billijke toepassing van de wet werd gedaan, zijn onvoldoende wanneer in besluiten een reeks feitelijke omstandigheden werden uiteengezet die van aard waren te betoogen dat de betichting bewezen was.

Een arrest dat aldus onvoldoende gemotiveerd is dient verbroken te worden.

Beheer van Geldwezen t/ B. en V. G.

Het Hof,

Gehoord raadsheer Wouters in zijn verslag, en op de conclusiën van den heer advokaat generaal Sartini van den Kerckhove ;

Omtrent het eenig middel : schending van art. 97 der Grondwet ;

Aangezien voor 't Hof van Beroep aanvrager in zijn besluitschrift had doen gelden dat, *nopens de geheime stokerij*, V. G. de plaats had aangeduid waar de stokerij opgericht was, dat de op hem en ten zijnent gevonden bescheiden bewezen dat hij de suiker en den gist leverde, en dat vaststond dat hij zich gelastte met het verkoopen van den alcohol, — omstandigheden die de plichtigheid daartoe voorzien bij art. 13 der wet van 29 Oogst 1919 — en dat, voor B. het Beheer het bewijs had geleverd dat de plaats waar de stokerij ontdekt werd, in huur was genomen door betichte, dat deze geen enkel stuk kon voorleggen, *nopens de beweerte voortverhuring aan derden*, en dat, bijgevolg art. 131 par. 2 der wet van 15 April 1936 diende toegepast ;

Aangezien dit besluitschrift ook deed gelden, *nopens het onregelmatig vervoer van alcohol*, dat betichte B. plichtig was, aangezien het vaststond, dat hij belang had bij het vervoer strekkende tot het leveren van den in het geheim voortgebrachte alcohol, — art. 28 der wet van 6 April 1843 ;

Overwegende dat het arrest gevelde in zaak van dezen B. dezen vrij spreekt van de twee betichtingen te zijnen laste, dit om de enkele beweegreden, « dat de feiten niet bewezen zijn », dat het arrest in zaak van V. G., het vonnis van den 1en rechter bekrachtigde, hetwelk beklagde had vrijgesproken wegens geheime stokerij, enkel als beweegreden inroept « dat de feiten door den 1en rechter vastgesteld, bewezen zijn gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan, en dat er, uit dien

hoofde, eene billijke toepassing van de wet werd gedaan » ;

Overwegende dat die arresten de besluiten der vervolgde partij niet beantwoorden, en dat, bovendien, het arrest in zaak van V. G. zelf niet een enkel beweegreden inroept tot staving zijner beslissing waardoor beklagde wordt vrijgesproken wegens geheime stokerij ;

Om deze redenen :

Verbreekt in al zijn schikkingen, het bestreden arrest gevelde in zaak van B. ; Verbreekt het arrest gevelde in zaak van V. G., doch enkel voor zooveel het dezen vrijspreekt voor geheime stokerij en aangaande de kosten statueert ; Beveelt dat het tegenwoordig arrest zal overgeschreven worden in de registers van het Hof van Beroep van Brussel, en dat er melding zal van gedaan worden in den rand der vernietigde beslissingen ;

Verwijst ieder der verweersters in een helft der kosten ; Verzendt de zaak voor het Hof van Beroep van Gent.

303

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

8e Kamer. — 15 Juni 1937.

Voorzitter : M. de Potter.

Raadsheeren : MM. E. de la Graete en Poupez de Kettenis de Hollaeken.

Advocaat-Generaal : M. Collard.

Pleiters : Mrs Collin en Devis.

FISCAAL RECHT. — HEFFING VAN BELASTINGEN BIJ VERDEELING VAN MAATSCHAPPELIJK VERMOGEN.

Wanneer tengevolge van vereffening of van eenige andere reden overgegaan wordt tot de verdeling van het maatschappelijk vermogen, moet de belasting geheven worden van het geheel bedrag der sommen uitgekeerd in specien of anderszins, na aftrek van het werkelijk volgestort maatschappelijk kapitaal dat terugbetaalbaar is.

Daarbij dient ook in aanmerking genomen de vermeerdering in waarde van de onroerende goederen welke tot het actief van de maatschappij behooren.

B. t/ Beheer der belastingen.

Gezien het hooger beroep bij het Hof van Beroep te Brussel ingesteld door rekwirant tegen de beslissing van den heer Directeur der rechtstreeksche belastingen der provincie Antwerpen in dato van 11 Maart 1935 ;

Gezien het exploit van beteekening van gemeld beroep ;

Gezien de besluiten door partijen neergelegd ;

Gezien de overige stukken van den bundel ;

Gehoord het verslag door Raadsheer Ernst de la

Graete gegeven ter openbare rechtzitting van 19 Mei 1937 ;

Aangezien het verhaal, regelmatig in den vorm en binnen den wettelijken termijn ter griffie van het Hof neergelegd, aangeteekend werd tegen de beslissing van den Directeur der rechtstreeksche belastingen te Antwerpen, 1e Directie, dd. 11 Maart 1935, dat het bezwaar verwerpt, ingediend den 30 October 1933, dat strekte wegens onverschuldigde aanslag tot kwijtschelding van de bijdrage tot de mobiliënbelasting geregeld op naam van de Maatschappij in gezamenlijken naam «G. R. Hollander & C°», in vereffening betrekkelijk het dienstjaar 1932;

Aangezien de kwestieuze belasting gesteld werd en aan de bron gevestigd op het aandeel toegekend aan de niet werkende vennooten tengevolge van de Maatschappij op 27 December 1932 afgesloten;

Aangezien luidens artikel 35 § 2 al. 2 der samengeschatte wetten betreffende de inkomstenbelastingen, in de vennootschappen andere dan die op aandelen, welke rechtspersoonlijkheid bezitten, ieder vennoot afzonderlijk onderworpen is, uit hoofde van de sommen die hem worden verleend of toegekend hetzij aan de bedrijfsbelasting, wanneer het werkende vennoten geldt, hetzij aan de mobiliënbelasting, in de overige gevallen;

Aangezien rekwirant beweert in hoofdorde dat geen belasting berekend mag worden op het boni verwezenlijkt door den verkoop der onroerende eigendommen der maatschappij zijnde 686.231,35 fr. en der meubelen zijnde 13.000 fr.; daar het feit dat de hoeveelheid in nieuwe munthoeveelheden verhoogd, tegenover de raming in een vroeger munteenheid gedaan bij den inbreng, geen invloed kan hebben op het principe dat enkel de opbrengst belastbaar is en niet het ingebracht en terug uitbetaald kapitaal;

Aangezien in huidig geval, de belasting op het saldo van de vereffening gevestigd een mobiliënbelasting is, dat al de baten door een maatschappij verwezenlijkt die een verrijking hebben veroorzaakt van die maatschappij, getroffen worden door die belasting in geval van vereffening derzelve, hoewel die verrijking zonder verband is met de bedrijvigheid van die maatschappij;

Aangezien de bestreden beslissing zich voor het berekenen van die vereffeningbelasting met recht onthouden heeft het maatschappelijk bezit te verminderen met de sommen die een meerwaarde der verkochte onroerende goederen daargestelden voortvloeien uit economische, overeenkomstige of louter toevallige omstandigheden; (Zie Hof van Verbreking, 19 November 1934. Pas. 1935 I, bl. 57 (S. A. Verres et Glaces de Marcinelle). Beroep Brussel, 20 Mei 1936, B. R. B. 1936, bl. 221);

Aangezien zoo tengevolge van vereffening of om eenige andere reden overgegaan wordt tot de verdeling van het maatschappelijk vermogen, de belasting moet geheven worden van 't geheel bedrag der sommen uitgekeerd in speciën, in titels, of anderszins, na aftrok van het werkelijk volgestort maatschappelijk kapitaal dat terugbetaalbaar is (zie artikel 15 § 2);

Aangezien, daarbij, de winsten van een nijverheid of handelsbedrijf ook de vermeerderingen van in dit bedrijf, gestort actief begrijpen die uit de meerweerde der onroerende goederen verwezenlijkt worden (zie Hof van Verbreking, 12 April 1937. Pas. 1937, bl. 106);

Aangezien het Beheer van de sommen aan de vennoten uitgekeerd of toegekend het wezenlijk volgestort maatschappelijk kapitaal afgetrokken heeft, dit kapitaal zijnde vermenigvuldigd geweest met het coëfficiënt toepasselijk op het jaar van belegging volgens het koninklijk besluit van 5 September 1930 genomen in uitvoering van artikel 14 der wet van 13 Juli 1930 dat § 2 van artikel 15 aanvult;

Aangezien de belasting slechts de meerwaarden der bedrijfsmobiliën, aangekocht vóór 1 Juli 1936, treft wanneer de verkoopprijs een hogere waarde aanduidt dan het louter product bekomen door de vermenigvuldiging van de tot aankoop of opstelling van deze elementen aangewende sommen;

Aangezien aldus de uitgekeerde sommen slechts belastbaar zijn in de mate waarin zij het weder samengesteld of gevaloriseerd kapitaal overschrijden;

Aangezien de vennootschap in gezamenlijken naam «Hollander & C°» opgericht werd bij overeenkomst gesloten op 20 Augustus 1920 gepubliceerd in het *Staatsblad* van 6 September 1920;

Aangezien het niet wordt betwist dat het Beheer het coëfficiënt van 1920, door Koninklijk Besluit van 5 September 1930 vastgesteld, hetzij 2.611,26 fr. toegepast heeft;

Aangezien requirant in bijkomende orde beweert dat in elk geval het coëfficiënt over het jaar 1919 diende toegepast om na te gaan in hoever de uitbetalingen het ingebracht kapitaal overschrijden en het kapitaal zijnde 173.754,32 fr. vermenigvuldigd diende te worden met 4.882,70 hetgeen het op 848.390,22 frank brengt tegen een uitbetaald kapitaal van 350.134,02 fr.;

Aangezien het kapitaal in 1920 gestort werd;

Aangezien ofschoon de schatting der ingebrachte goederen in 1919 geschiedde, het zich niet opdringt dat de waarden der inbrengsten in Augustus 1920 uitgedrukt niet gelijk zou wezen aan deze die ze werkelijk in 1920 hadden.

Om die redenen gevoegd bij die redenen in de beslissing aangeduid die het Hof zich toeëigent ;

Het Hof,

Gehoord te openbare terechtzitting het verslag van Raadsheer Ernst de la Graete en het eensluidend advies van Advocaat-Generaal Collard.

Verklaart het verhaal ongegrond, verwerpt het en verwijst requirant in de kosten.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

304

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

11e Kamer. — 2 April 1937.

Voorzitter : M. Sasse.

Referendaris : M. Verbraeken.

Pl. : Mrs Langohr, Stoffels, Karlin (loco Hebbelynck).

NAAMLooZE VENNOOTSCHAP. — ALGEMEENE VERGADERING. — REGELMATIGHEID. — VOORZITTERSCHAP.

FAILLIET. — BEKENTENIS VAN FAILLIET DOOR HERROEPEN BEHEERDERS. — BELANG VAN VERHOUDING TUSSEN ACTIVA EN PASSIVA. — STAKING VAN BETALINGEN. — SCHADEVERGOEDING VOOR ONRECHTMATIGE BEKENTENIS VAN FAILLIET.

Bij gebrek aan bepaling deszake in de standregelen eener N. V. dient de algemeene vergadering eerst geleid te worden door een voorloopig bureau, voorgezeten door den oudsten aanwezigen aandeelhouder, volgens de regelen der beraadslagende vergaderingen. Het gebrek aan bevoegdheid om eene bekentenis van failliet eener N. V. te doen komt niet in aanmerking voor de rechtmatigheid der faillietverklaring; alleen de feitelijke toestand is van belang, en de Rechtbank kan het failliet ambtshave uitspreken. De failliettoestand hangt niet af van de verhouding tusschen activa en passiva, doch alleen van de staking van betalingen en het wankelen van het krediet; het onbetaald blijven van effen en eischbare schulden is niet voldoende zoolang niet bewezen is dat het krediet geschokt is, vermits uitstel, stilzwijgend of uitdrukkelijk verleend, integendeel bewijst dat de schuldenaar nog krediet heeft.

Een eisch tot schadevergoeding tegen vroegere beheerders wegens onrechtmatige bekentenis van failliet dan wanneer ze geen beheerders meer waren, is niet van de bevoegdheid der handelsrechtbank.

N. V. «S. E.» ; B., D. H., G., S. en S. V. «S.»
t/ Curator ; F. en M.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 6en Maart 1937, inhoudend verzet tegen het vonnis door deze Rechtbank op 25 Februari 1937 geveld, waarbij de Naamlooze Vennootschap S. E. in failliet verklaard geweest is, en strekkende: 1° tot herroeping van bedoeld vonnis en 2° tot veroordeeling van F. en M. tot de betaling van 25.000 frank schadevergoeding en inlassching in drie dagbladen van het te vellen vonnis.

Aangezien de curator verklaard heeft zich naar de wijsheid der rechtbank te gedragen;

Aangezien de failliet verklaard geweest is op grond van bekentenissen gedaan door voornoemde F. en M. verklarend te handelen in hoedanigheid van beheerders der Naamlooze Vennootschap S. E.

A). Over de ontvankelijkheid :

1. Van de vorderingen ten verzoeken van de Naamlooze Vennootschap S. E. ingespannen.

Aangezien de heeren B., G., en D. H., te wier benaarstiging de Naamlooze Vennootschap S. E., optreedt, in hoedanigheid van beheerders aangeesteld geweest zijn door de algemeene vergadering

van 13 Februari 1937, na herroeping van de mandaten van de verweerders F. en M. als beheerders;

Aangezien de personen die deze beslissing genomen hebben alléén de wettige algemeene vergadering uitmaakten; dat bij gebrek aan bepaling door de standregelen van den persoon door dewelke de algemeene vergadering moet voorgezeten worden, hooger bedoelde personen het recht hadden, de aanspraak van den heer F. op het voorzitterschap te verwerpen, en bij toepassing van artikel 74 paragr 1 der samengeschatte wetten op de handelsvennootschappen, te handelen, zooals zij het gedaan hebben, volgens de gewone regelen der beraadslagende vergaderingen; dat de aanspraak van de verweerders F. en M., met den volgens hen bij volmacht aanwezigen aandeelhouder, heer B. de wettige algemeene vergadering uitgemaakt te hebben, bijgevolg geen steek houdt;

2. Van de vordering door de andere aanleggers ingespannen.

Aangezien de ontvankelijkheid van deze vordering niet betwist wordt.

B). Ten gronde :

1. Over de vordering tot herroeping van de failliet.

Aangezien het gebrek in den hoofde van de verweerders F. en M. van de bevoegdheid om bekentenis van failliet in naam der Naamlooze Vennootschap S. E. te doen, niet in aanmerking komt voor wat het vraagstuk der rechtmatigheid der faillietverklaring betreft, vermits te doen opzichte uitsluitend de feitelijke toestand van voormelde vennootschap in acht moet genomen worden, en overigens luidens artikel 442 paragraaf 1 van het Wetboek van Koophandel, failliet zelfs van ambtswege mag verklaard worden;

Aangezien de failliettoestand niet afhangt van de verhouding tusschen activa en passiva, maar alleenlijk van het bestaan der feitelijke omstandigheden door artikel 437 paragraaf 1 van voormeld wetboek vereischt, te weten : staking der betalingen en wankelen van het krediet;

Aangezien het onbetaald blijven van effen en eischbare schulden op zich zelf niet voldoende is om den staat van failliet uit te maken, zoolang niet bewezen is dat het krediet van den schuldenaar geschokt is, vermits uitstel van betaling uitdrukkelijk of stilzwijgend door de schuldeischers verleend integendeel bewijst dat hij nog krediet geniet;

Aangezien door de curator ter zitting verklaard geweest is dat te zijner kennis geen schuldeischers op betaling aangedrongen hebben;

Aangezien kenschetsend is dat de Samenwerkende Vennootschap S., die volgens verweerders F. en M. de bijzonderste schuldeischer is, zelf de herroeping van het failliet vraagt;

Aangezien niet betwist wordt dat de schuldvordering van de Société E. E. die 778,83 frank beliep, betaald is geworden;

Aangezien de curator nog ter zitting verklaard heeft dat de uitbating van de Naamlooze Vennootschap S. E. door hem aan de beheerders onder hunne persoonlijke verantwoordelijkheid toevertrouwd, een wekelijksche winst van 300 à 400 frank oplevert;

Aangezien eindelijk het aanbod door de verweer-

ders F. en M. op 3en Februari 1937 aan de Samenwerkende Vennootschap S. gedaan haar hunne aandeelen over te laten aan 50 % van dezer nominale waarde, bezwaarlijk overeen te brengen is met hunne bewering dat drie weken later de toestand der Naamlooze Vennootschap S. E. den staat van failliet uitmaakte;

Aangezien bijgevolg het bestaan van de omstandigheden door hoogerbedoeld artikel 437 paragr. 1 vereischt om den staat van failliet uit te maken niet bewezen is.

C). *Over den eisch tot schadevergoeding en bekendmaking van het huidig vonnis.*

Aangezien de bekentenis door de verweerders F. en M. gedaan, in hunnen hoofde geene handelsdaad is;

Aangezien zij niet gehandeld hebben in hoedanigheid van aandeelhouders der Naaml. Vennootschap S. E.; dat het niet gaat over eene betwisting tussen vennoten en beheerders vermits de verweerders F. en M. deze hoedanigheid niet meer hadden op den dag waarop zij hoogervermelde bekentenis gedaan hebben;

Aangezien de eisch tot schadevergoeding en bekendmaking van het huidig vonnis bijgevolg niet onder de bevoegdheid van het Handelsrecht valt.

Om deze redenen :

Ontvangt de rechtbank het verzet;

Trekt haar vonnis van 25 Februari 1937, waarbij het faillissement der Naamlooze Vennootschap S. E., gevestigd te, verklaard is geweest, in ;

Verklaart zich onbevoegd ten opzichte van den eisch tot schadevergoeding en bekendmaking van het huidig vonnis ingesteld door de Naamlooze Vennootschap S. E. tegen de verweerders F. en M.;

Verwijst F. en M. tot de gerechtskosten.

305

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

5e kamer bis. — 18 Februari 1937.

Voorzitter : M. Verstraete.

Op. Min. : M. Van Hille.

Pl. : Mrs Bellemans (Gent) t/ Van den Bergh en Victor.

HYPOTHEEK. — BEVOEGDHEID. — ONROEREND GEDING.

Een geding strekkende tot handlichting van een hypotheek is een onroerend geding en moet dus ingespannen worden voor de Rechtbank van de plaats waar het gehypothekeerd goed gelegen is.

T. t/ D. M. en V. N. en B. H.

Gezien de stukken van het geding;

Gezien art. 2, 34 tot 37, 42 en 68 der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de vraag strekt om eerste en tweede verweerders zich te hooren verwijzen om handlich-

ting te verleen der hypotheek ten hunne voordeele ingeschreven op een huis gelegen in het rechterlijk arrondissement Antwerpen;

Aangezien verweerders inroepen dat verweerders woonachtig zijn in het arrondissement Gent en dat bijgevolg, luidens art. 39 der wet van 25 Maart 1876 de rechtbank van Antwerpen onbevoegd is om over den eisch uitspraak te doen;

Aangezien aanlegger doet gelden dat de vraag in hoofdorde een onroerend karakter heeft en dat ze bijgevolg krachtens artikel 46 der wet van 25 Maart 1876 voor de burgerlijke rechtbank van Antwerpen diende ingeleid;

Aangezien aanlegger bij akte van 11 November 1933 het renteniershuis waarop de 2 kwestieuze hypothecaire inschrijvingen gebleven zijn, gekocht heeft voor « vrij, zuiver en onbelast » doch naderhand vernomen heeft dat alhoewel de koopprijs van 225.000 frank welke tot zuivering en delging der hypotheeken moest aangewend worden, het huis nog altijd belast was;

Aangezien zoolang een hypothecaire inschrijving op een eigendom berust, zijn eigenaar de onbeperkte macht die het eigendomsrecht kenschetst, niet volledig bezit, en zijn eigendomsrecht eene ware verbrokkeling ondergaat; (Laurent XXX bl. 155, n° 173) ;

Aangezien de door aanlegger ingespannen rechtsvordering echter juist ten doel heeft gezegde verbrokkeling te doen verdwijnen en de erkenning te bekomen van zijn volstrekt eigendomsrecht;

Dat huidige rechtsvordering dus wel tot de uitvoering van een onroerend recht strekt, en diensvolgens luidens art. 46 der wet van 25 Maart 1876 voor de burgerlijke rechtbank van de ligging van het onroerend goed diende ingesteld; (Laurent T.V., bl. 599, n° 488-489-495. Aubry en Rau T. II., bl. 32. Cass. 30.I.1815, Pas. 1815, bl. 7. P. B. V° action mob. et immob. n° 54-56, Rep. droit belge. V° action 242-243) ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, gehoord den heer Van Hille, Substituut van den Procureur des Konings, in zijn tegenstrijdig advies in openbare zitting gegeven, alle andere of tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende, verklaart zich bevoegd en beveelt aan verweerders ten gronde te besluiten. Verzendt de zaak.

306

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE BRUSSEL (In beroep)

21e kamer. — 17 Februari 1937.

Voorzitter : M. Suetens.

Rechters : MM. Rutsaert en Bareel.

Pleiters : Mrs Goossens, Lahaye en Fayat.

VERKEER. — VOORBIJSTEKEN. — DRIEDUBBELE BOTSING. — BEREKENING DER SNELHEID.

Een autovoerder die een ander rijtuig voorbijsteekt

heeft zich te vergewissen of den weg links vrij is en geen ander voertuig uit tegenovergestelde richting aankomt.

Rekening houdend met de werkkraft van zeer goede remmen en den tijd die verloopt alvorens een auto-geleider die een belemmering ontwaart, reageert en remt, moet men aannemen dat een auto die op 45 Km. per uur rijdt meer dan 20 m. voortbolt alvorens te stoppen. Zulke snelheid mag niet als overdreven worden aanzien.

O. M., Delbovier en Du Welz t/ Rouserez.

Aangezien het blijkt uit het voorloopig onderzoek en de verklaringen ter zitting der politierechtbank afgelegd, dat de betichte, in de Statiestraat der gemeente Assche, een vrachtwagen voorbijstak, en tijdens deze beweging tegen den auto botste bestuurd door Delbovier, die hem tegemoet reed; dat de wagen van Du Welz, die Delbovier volgde, op zijne beurt door den plotseligen stilstand van dezen laatsten tegen hem terecht is gekomen;

Aangezien betichte heeft nagelaten vóór het voorbijsteken van een wagen aan te vangen, zich te vergewissen of den weg links vrij was of uit tegenovergestelde richting geen ander voertuig naderde;

Aangezien de omstandigheden van het ongeval niet dusdanig zijn als zij door beroeper Rouserez worden voorgesteld; dat n.l. alleen maar blijkt uit de verklaringen van Rouserez dat Delbovier in het midden en niet op den rechter kant van de baan zou hebben gebold;

Aangezien het spruit uit de verklaringen ter zitting afgelegd door Du Welz Robert, dat het rijtuig gevoerd door zijn broer op een twintigtal meter achter dit van Delbovier reed; dat rekening houdende met de werkkraft van zeer goede remmen, en den tijd die verloopt alvorens een auto-geleider, die een belemmering ontwaart, reageert en remt, een auto die op 45 Km. per uur rijdt (snelheid van Du Welz) meer dan 20 m. voortbolt alvorens tot stilstand te komen (z. Schuind II, 326);

Aangezien deze snelheid niet als overdreven mag aangezien worden;

Aangezien dus de botsing tusschen Du Welz en Delbovier als een gevolg moet aangezien worden van die van Rouserez en Delbovier;

Aangezien dus de betichting ten laste van beroeper gelegd, bewezen blijft; dat de straf opgelegd door het vonnis a quo wettig is en evenredig met de zwaarte der feiten;

Aangezien uit de bestanddeelen der zaak blijkt dat de sommen door de Burgerlijke Partijen gevraagd en hen bovendien door den eersten rechter toegekend als verrechtvaardigd voorkomen;

Om deze redenen, bevestigt het vonnis a quo.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD!!!**

307

VREDEGERECHT TE BERCHEM

13 April 1937.

Vrederechter : M. A. Baeten.

Pleiters : Mrs H. De Jongh en A. Lilar.

HUUROVEREENKOMST. — ETAGEWONING. — DUUR DER VERHURING. — GEBRUIKEN EN GEWOONTEN (BERCHEM-ANTWERPEN). — BURGERSWONINGEN. — KENMERKEN.

Volgens het plaatselijk gebruik (te Berchem-Antwerpen) worden de werkmanswoningen en kleine burgerswoningen geacht per maand verhuurd te worden terwijl daarentegen de betere burgerswoningen verhuurd worden per jaar.

Het karakter dezer laatste wordt bepaald door een reeks eigenschappen, zooals ligging, aantal, grootte en bestemming der plaatsen, de min of meer weelderige en gerieflijke inrichting, enz., welke eigenschappen op hun beurt de huurwaarde en den huurprijs bepalen.

Die eigenschappen en de overeengekomen huurprijs zullen beslissen over den aard der verhuurde woning.

Schenck t/ Landau.

Aangezien verweerder, bij mondelinge overeenkomst van 23 Juli 1935, van aanlegger eene etagewoning op de derde verdieping van het gebouw, gelegen te Wilryck, Cederlaan nr 50, samen met eene box voor auto in een naburig gebouw (Vijverlaan) in huur nam vanaf 1 September 1935, voor onbepaalde tijd en tegen den huurprijs van 500 frank per maand;

Aangezien ter zake de som van 500 fr. gevorderd wordt voor huur vervallen op 1 Maart 1937;

Aangezien verweerder aanvoert dat vermelde huurovereenkomst, volgens het plaatselijk gebruik, moet aanzien worden als aangegaan per maand, dat hij bij aangeteekend schrijven van 25 November 1936, opzeg gaf, en dat hij het gehuurde verliet op 1 Maart 1937;

Aangezien aanlegger vermelden opzeg niet betwist, doch staande houdt dat vermelde huurovereenkomst, volgens het plaatselijk gebruik, moet aanzien worden als aangegaan per jaar, zoodat vermelde opzeg er slechts tegen het einde der maand Augustus 1937 een einde kon aan stellen;

Aangezien, volgens het plaatselijk gebruik, de werkmanswoningen en kleine burgerswoningen per maand verhuurd worden, terwijl daarentegen de betere burgerswoningen verhuurd worden per jaar;

Aangezien de ter zake bedoelde etagewoning voorzeker niet als werkmanswoning kan aanzien worden; dat echter dient uitgemaakt tot welke soort burgerswoningen, kleine of betere, die etagewoning behoort;

Aangezien het onderscheid tusschen die twee soorten burgerswoningen bepaald wordt door eene reeks eigenschappen: hunne ligging, het aantal, de grootte en de bestemming der plaatsen, de min of meer weelderige en gerieflijke inrichting, enz., die eigenschappen op hunne beurt, zooniet uitsluitelijk dan toch hoofdzakelijk, de huurwaarde en den huurprijs bepalen; (hieruit volgt dat, wanneer de

huurprijzen vast zijn, dezer bedrag in algemeenen regel voldoende aanduidt tot welke soort burgerswoningen eene bepalade woning behoort; aldus kon men vóór den oorlog over 't algemeen aannemen dat in dit kanton eene burgerswoning die verhuurd was tegen meer dan 30 fr. per maand, eene betere burgerswoning was, en volgens 't plaatselijk gebruik, per jaar verhuurd werd; thans echter, ter oorzaak van de aanzienlijke en voortdurende schommelingen die de huurprijzen ondergaan, kan geen bepaalden huurprijs, die zou volstaan om vermeld onderscheid te maken, vastgesteld worden);

Aangezien de ter zake bedoelde etagewoning, gelet op hare eigenschappen (-gelegen in de onmiddellijkheid van het park «den Brand», begrijpende, buiten de box voor auto in een naburig gebouw en de gemeene trapzaal, een corridor, eene keuken, eene eetkamer, eene badkamer, een salon, twee slaapkamers en W.C., voorzien van gas, stadswater en electriciteit) en op vermelden huurprijs, moet gerangschikt worden in de categorie der betere burgerswoningen;

Aangezien de ter zake bedoelde overeenkomst dus moet aanzien worden, volgens het plaatselijk gebruik, als aangegaan per jaar; dat derhalve hoogervermelde opzeg geen einde aan die overeenkomst kon stellen vóór 31 Augustus 1937 en de eisch gegrond is;

Om deze redenen,

Wij, Achiël Baeten, Vrederechter van het kanton Berchem-Antwerpen, uitspraak doende tegensprekelijk en in laatste aanleg, veroordeelen verweerder om aan aanlegger te betalen, om hoogervermelde redenen, de som van 500 frank, met de gerechtelijke intresten; veroordeelen hem bovendien tot de kosten des gedings,

308

VREDEGERECHT TE GENT

2e kanton. — 19 Maart 1936.

Vrederechter: M. A. Bevernaege.
Pleiters: Mrs Raes en Varendonck.

AUTEURSRECHTEN. — OVERNAME VAN UITTREKSLS VOOR ONDERWIJSDOELEINDEN. — RECHTEN NIET VERSCHULDIGD.

De auteursrechten zijn niet verschuldigd voor aanhalingen of uittreksels alleen overgenomen voor onderwijsdoeleinden.

N. A. V. E. A. t/ Broeders van Liefde.

Aangezien de eisch ingeleid bij exploit van deurwaarder René Maryns te Gent van 6 Februari 1936, voor doel heeft de betaling van 1000 frank met de gerechtelijk eintresten, om reden van opname zonder voorafgaandelijke toelating der auteurs in het boek «Leeslessen bij de natuurlijke leesmethode» 3e boek, bestemd voor de leerlingen van het derde studiejaar, door de Broeders van Liefde omgewerkte uitgave: Jantje kladpot van

Eugeen De Ridder, Piet moeial van zelfden. Eerst bidden, van Fons Vandemaale, Sinterklaas, van Hendrik Van Roey, Jantje Pekker, van Lambrecht Lambrechts, O glanzend wichtje, van August Cuppens, Het Kindeken Jesus, van Lambrecht Lambrechts, Als kindeken bidt, van Ern. De Weirde, Het stukje brood, van Theophiel Coopman;

Aangezien de verweerster weigert de auteursrechten te betalen omdat de betrokkene stukken alleen overgenomen worden voor onderwijsdoeleinden, zich beroepende op artikel 13 der wet van 22 Maart 1886; dat zij zich steunt op de besprekingen die de stemming der wet voorafgegaan zijn;

Aangezien de verweerster eene vergoeding vraagt van 200 frank wegens tergend en roekeloos proces;

Aangezien de wet van 22 Maart 1886 toelaat niet alleen aanhalingen te doen van letterkundige werken maar ook uittreksels te publiceeren voor doeleinden van onderwijs;

Dat bij de bespreking van artikel 13 in de kamer van volksvertegenwoordigers van 25 November 1885 de sprekers (M.M. Woeste en Beernaerts) akkoord gingen met M. de Kerckhove de Denterghem om door aanhalingen te verstaan de uittreksels der letterkundige werken... non seulement des extraits mais les morceaux entiers... zei M. de Kerckhove; dat bij de eerste stemming van den wettelijken tekst de «uittreksels» gevoegd waren bij de «aanhalingen».

Aangezien bij de tweede stemming, op 8 December 1885, het woord «uittreksels» werd weggelaten, niet omdat deze niet moesten begrepen worden bij de uitzondering van artikel 13, maar omdat het woord overbodig was wanneer «aanhalingen» kort of lang mochten zijn; aangezien de uitlegging van den heer Devolder, Minister van Justitie niet werd tegengesproken: (Zie, Pasinomie 1886, bl. 170 en 171);

Aangezien de tegeneisch niet gegrond is; dat immers het recht van eigendom bij de auteurs bestaat en dat verweerster alleen genietend is van eene uitzondering, die ter goeder trouw in twijfel is getrokken.

Om deze redenen:

De Rechtbank vonnissende tegensprekelijk en in eersten aanleg.

Wijst den eisch en den tegeneisch af, en verwijst de eis cheres in de kosten.

BIBLIOGRAPHIE

Mr L. VAN BAUWEL. — Handboek van het burgerlijk procesrecht. — II. — N. V. Standaard-Boekhandel. — 1936.

Het eerste deel van het Handboek voor het Burgerlijk Procesrecht van Prof. Van Bauwel, verscheen in 1934. Het was een overweldigend succes, en met ongeduld werd gewacht op het vervolg van dit werk dat zoo volstrekt onontbeerlijk was zoowel voor onze studenten in de rechten als voor de juristen, die in de praktijk staan. Waar er nog geen officieele vertaling bestaat van ons wetboek van burgerlijk procesrecht, was een werk

waarin de Nederlandsche terminologie van de proceduur op uitstekende wijze werd aangeduid in dezen tijd des te meer noodzakelijk. Prof. Van Bauwel heeft ten volle beantwoord aan de verwachtingen, die gesteld werden op zijn werk, en de twee deelen die thans voor ons liggen vormen een leerboek van hooge wetenschappelijke waarde en tevens van allergrootst proctisch nut.

In 1934, bij het verschijnen van het eerste deel, hadden wij de gelegenheid, de zeer bijzondere hoedanigheden van dit werk in het licht te stellen. Het tweede deel, dat handelt over de bevoegdheid en de rechtspleging, staat op dezelfde hoogte als het vorige. Een reusachtige documentatie is in dit boek verwerkt geworden en werd erin herleid tot den klaarsten eenvoud. Vooral in het gedeelte betreffende de bevoegdheid werden alle mogelijke gevallen, ook diegene waarop gewoonlijk niet de aandacht gevestigd wordt, onderzocht. Vanzelfsprekend, werden de talrijke wetten, die in den laatsten tijd op het gebied van de bevoegdheid en de proceduur tot stand kwamen, in het boek verwerkt, zoodat het stellig kan beschouwd worden als het volledigste en het degelijkste leerboek van procesrecht in onze Belgische juridische literatuur.

Bevoegdheid en rechtspleging zijn dorre stoffen, die over het algemeen door de studenten met weerzien worden bestudeerd; doch wat verandert het uitzicht van deze studie, wanneer ze gebeurt aan de hand van een zoo aangenaam en klaar leerboek als dat van Prof. Van Bauwel, waarover onze studenten thans beschikken. Steeds wordt de grond van de proceduurregelen aangeduid; voortdurend wordt gewezen op het belang van deze regelen voor het maatschappelijk leven; ze worden in verband gebracht met historische gegevens of met elementen uit de praktijk en de dorre stof wordt omgetooverd tot een boeiende handleiding vol wetenswaardigheden.

Geen oogenblik hoeft men naar eenige bijzonderheid te zoeken; alles is dusdanig ingedeeld en gegroepeerd dat iedereen onmiddellijk datgene vindt dat hij noodig heeft en elk van de stellingen die worden vooruitgezet zijn gestaafd op stevige argumenten van rechtspraak en rechtsleer. Naar alle belangrijke artikels en naar alle interessante werken wordt verwezen, zonder dat nochtans het boek in het minst pedant wordt en zonder dat het zijn vlotten en luchtigen gang verliest.

Bij al deze verdiensten moeten wij nog aanstippen dat het werk van Prof. Van Bauwel zoo door en door Vlaamsch is. Naast ontelbare verwijzingen naar de Fransche rechtsspraak van ons land zien wij den auteur voortdurend jurisprudentie en rechtsleer citeeren, die verschenen in onze Vlaamsche tijdschriften en in de allereerste plaats het «Rechtskundig Tijdschrift» en het «Rechtskundig Weekblad».

Prof. Van Bauwel toont hierdoor welke belangrijke schat reeds verzameld werd in de Vlaamsche rechtskundige revues en hoe rijk deze gegevens zijn voor de studie van de hedendaagsche rechtswerkelijkheid. Hiervoor verdient Prof. Van Bauwel dan ook den bijzonderen dank van alle Vlaamsche juristen.

Het boek dat hij ons geschonken heeft, nu het met zijn twee lijvige deelen volledig is geworden, is een van de monumenten van de Vlaamsche rechtswetenschap van dezen tijd; het is een standaardwerk, waardig van den moedigen en onvermoeibaren pionier die Prof. Van Bauwel geweest is in deze heroïschén jaren, waarin de Vlaamsche juristen een reusnachtige poging doen om honderd jaren achterstand in te halen en zich op korten tijd op gelijke hoogte te stellen met de Franschtalige rechtswetenschap in ons land.

R. Victor.

Robert POLET. — La responsabilité civile des automobilistes. — Maison Ferdinand Larcier, Brussel. — 1937.

Een onderwerp waarover zeer veel geschreven is en waarvan de gegevens nochtans zoo volkomen duidelijk in den geest van alle juristen aanwezig zijn. Het vraagstuk klaar en duidelijk stellen, was in de allereerste plaats de bedoeling van den schrijver. Hierin is hij volkomen gelukt. Hij geeft eerst en vooral een historische inleiding betreffende de evolutie van de Belgische rechtspraak op het gebied der burgerlijke aansprakelijkheid voor auto-ongevallen en onderzoekt dan de verschillende voorstellen die aanhangig zijn bij den wetgever, om aan de bestaande wantoestanden te verhelpen.

Schrijver geeft dan een commentaar van de bepalingen die besloten liggen in het wetsontwerp dat neergelegd werd op 25 November 1936 bij de Wetgevende Kamers.

Eerst en vooral krijgen wij een objectieve uiteenzetting van de regelen van dit wetsontwerp en daarna de critische studie ervan, waarbij de schrijver gelegenheid vindt uitvoerig uit te wijden over het stelsel van het vermoeden van aansprakelijkheid; de verplichte verzekering; de vergelijking tusschen het principieel van de fout en dit van het risico en eindelijk over het vraagstuk van de nationalisatie der verzekeringen.

De auteur is de meening toegedaan dat stellig op het gebied der aansprakelijkheid voor auto-ongevallen het monopolie van de verzekering aan den Staat dient toegekend. Hij besluit dat men niet het beginsel van subjectieve en objectieve aansprakelijkheid streng mag scheiden: Het principieel van het risico verzekert aan de slachtoffers van ongevallen een volledige vergoeding; het beginsel van de fout zorgt voor het voorkomen van de ongevallen; beide beginselen zijn even noodzakelijk en een samenwerking tusschen beiden zal slechts van aard kunnen zijn, om in de toekomst het actueel probleem van de aansprakelijkheid voor auto-ongevallen op te lossen.

Jean CONSTANT. — Syllabus du Cours de Droit Pénal Luik. — 1937.

De heer Eerste-Substituut Constant heeft ons gewoon gemaakt aan uitstekend werk. Wat uit zijn pen komt draagt den stempel van grondige degelijkheid. Zoo is het ook weer met dezen beknopte syllabus van den cursus van strafrecht waarin hij de algemeene beginselen vervat in het eerste boek van het strafwetboek uiteenzet.

Het werkje wil een inleiding zijn in de strafrechtswetenschap en het geeft enkel het essentieele dat noodzakelijk moet gekend zijn door al degenen die bij de toepassing van de strafwet betrokken zijn. Het is echter volstrekt geen zuiver elementaire inleiding, doch geeft talrijke zeer belangrijke verwijzingen naar rechtsleer en rechtsspraak. Door indeeling en classificatie laat het toe met het grootste gemak alle noodige gegevens te vinden en wanneer het de oningewijden met een groote zekerheid inleidt in de strafrechtswetenschap en hun de fundamentele beginselen ervan eigen maakt, zal het ook aan vele juristen, die in de praktijk staan, toelaten opnieuw een algemeen overzicht te nemen van hunne wetenschap, waarvan, door de dagelijksche praktijk, maar al te dikwijls de groote lijnen uit het oog verloren worden.

Deze syllabus zal zonder twijfel met de grootste sympathie in de rechtswereld ontvangen worden.

WETGEVING

WET van 10 Juni 1937 betreffende de coördinatie van de werking, de inrichting en de bevoegdheden van zekere instellingen van openbaar nut.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. Bij koninklijke besluiten zal worden voorzien in:

a) De coördinatie van de bedrijvigheid, van de inrichting en van de bevoegdheden van onderstaande instellingen:

Nationale Bank van België;

Algemeene Spaar- en Lijfrentekas;

Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid;

Bankcommissie;

Centrale Kas voor klein beroepskrediet;

Fonds voor delging der Staatsschuld;

Waarborgfonds ten behoeve van het krediet voor het ambachtsmaterieel;

Tijdelijk kredietfonds ten behoeve van den middenstand;

Centraal bureau voor hypothecair krediet;

Centraal bureau voor kleine Spaarders;

Dienst voor economisch herstel;

Nationale Maatschappij voor den Kleinen Landeigendom;

Nationale Delcredere dienst;

b) De nauwkeurige bepaling van het doel van elke dier instellingen en de fusie van die welke een soortgelijk doel hebben;

c) De inrichting van een toezicht op die instellingen en de herinrichting van haar beheer en haar bestuur ten einde, inzonderheid, de risico's te verminderen welke de Schatkist loopt in verband met den door den Staat verleenden waarborg;

d) De op- en inrichting van een nieuwe instelling, welke ten doel heeft het verleen van kredieten aan den landbouw te vergemakkelijken;

e) De vaststelling van de onverenigbaarheden tusschen sommige functies, beroepen of toestanden en de bestuurs-, beheers- en toezichtsfuncties in de onder de letters *a* en *d* bedoelde instellingen, alsmede in de organismen die ter uitvoering dezer wet mochten worden opgericht;

f) De vaststelling van een grensleeftijd voor de gouverneurs, beheerders, directeurs, commissarissen en gedelegeerden van de regeering, benoemd bij koninklijk of ministerieel besluit in de onder letters *a*, *d* en *e* bedoelde instellingen of in de actiëvennootschappen van het Moederland of van de Kolonie waarin Rij: of kolonie, krachtens de wet, een concessie, een overeenkomst of statuten vertegenwoordigd is;

g) De reglementeering van het recht van de regeering om zich te verzetten tegen beslissingen in strijd met de wet of met het algemeen belang, welke worden genomen door de organen van de onder de letters *a*, *d* en *e* bedoelde instellingen, zoomede om op te komen tegen de benoeming, tot directie-, bestuurs- en toezichtsfunctiën van de bij alinea *e* bedoelde personen en van het recht voor de commissarissen of gedelegeerden van

de regeering om de uitvoering van dergelijke beslissingen te schorsen.

Art. 2. Telkenmale als de maatregelen onder artikel 1 opgesomd de wijziging vergen van een wet of van een koninklijk besluit genomen bij toepassing der wetten van 31 Juli, 7 December 1934, 15 en 30 Maart 1935, kan de Koning ze nemen bij in de Ministerraad beraadslaagde en in het *Staatsblad* vóór 1 November 1937, bekend gemaakte besluiten.

Art. 3. Elk jaar wordt in de Kamers verslag uitgebracht over de toepassing dezer wet en, voor het eerst, vóór 1 December 1937.

Samen met het eerste verslag, maakt de regeering bij het parlement een wetsontwerp aanhangig tot bekrachtiging van de ter uitvoering van artikel 2 dezer wet genomen koninklijke besluiten.

Art. 4. Deze wet treedt in werking den dag waarop ze in het *Staatsblad* is bekendgemaakt.

Gegeven te Brussel, den 10ⁿ Juni 1937.

WET van 19 Juni 1937 houdende afschaffing van de nationale crisisbelasting van het midden van het jaar 1937 af.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. Wordt met de helft verlaagd de voor 1937 verschuldigde nationale crisisbelasting op:

a) De inkomsten uit vaste goederen;

b) De inkomsten uit belegde kapitalen;

c) De in artikel 25, § 1, 1° en 3°, der samengeschaalde wetten op de inkomstenbelastingen bedoelde bedrijfsinkomsten.

Art. 2, § 1. De nationale crisisbelasting wordt niet meer aan de bron geheven op de in 2°, litt. *a*, van bedoeld artikel 25, § 1, der samengeschaalde wetten vermelde beloningen, welke normaal met ingang van 1 Juli 1937 toegewezen of betaalbaar gesteld worden.

§ 2. De nationale crisisbelasting wordt nochtans aan de bron geheven op die beloningen of op het deel daarvan, normaal verbonden aan een tijdperk binnen het eerste halfjaar 1937 of van vóór 1 Januari 1937.

Art. 3. De aan de bron te heffen nationale crisisbelasting wordt met de helft verminderd ten aanzien van de in litt. *b* van 2°, van hetzelfde artikel 25, § 1 der samengeschaalde wetten aangeduide beloningen, welke normaal in 1937 toegewezen of betaalbaar gesteld worden.

Art. 4, § 1. De nationale crisisbelasting betreffende de inkomsten aangeduid in artikel 25, § 1, 2°, litt. *a*, afgehouden aan de bron op normaal van 1 Januari tot 30 Juni 1937 toegekende beloningen, evenals de taxe welke zal gestort worden in uitvoering van § 2 van artikel 2 en van artikel 3, blijven het eigendom van de Schatkist.

§ 2. Desvoorkomend zal van ambtswege ontheffing of terugbetaling worden verleend van dat gedeelte der eventueel ten kohiere gebrachte of betaalde sommen, dat de nationale crisisbelasting, zooals ze bij vorenstaande bepalingen wordt verminderd, te boven gaat.

Gegeven te Brussel, den 19ⁿ Juni 1937.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

MEDEDEELINGEN

Rijksuniversiteit te Gent BETOOGING TER EERE VAN PROFESSOR DE PELSMAEKER

24 Juni 1937

Donderdag avond, heeft de Rechtsgeleerde Faculteit, tijdens een banket in het Post-Hotel, hulde gebracht aan Professor Prosper De Pelsmaeker, die onlangs emeritus werd verklaard, Onder de aanzittenden stippen wij aan, naast alle leden van de Faculteit, de HH. Rector en Beheerder-Opziener van de Universiteit.

Deken Gunzburg wees op de uitzonderlijke verdiensten van den Heer de Pelsmaeker als professor en als schrijver van meesterlijke studies op het gebied van privaats- en fiscaal recht, en bood hem een prachtig portret aan namens zijn collegas.

Rector Fredericq hield er aan Professor de Pelsmaeker te bedanken namens de Alina Mater en deelde onder langdurige toejuichingen mede dat Z. M. de Koning hem benoemd had tot Commandeur in de Leopoldsoorde.

Redevoeringen werden nog uitgesproken door Professor Henri de Sagher namens de Koninklijke Commissie voor publicatie van 's lands oude wetten en ordonnantiën, alsook door jufvrouw de Beukelaere, voorzitter van het Rechtsgenootschap, in naam van de studenten van de Faculteit.

Professor de Pelsmaeker besloot zijn dankwoord met een heildronk op den groei en den bloei van de Gentsche Faculteit, centrum van de heropleving van onze Vlaamsche rechtswetenschap.

HOOGE onderscheiding aan EEN VLAAMSCH RECHTSGELEERDE

Onze landgenoot en medewerker van het Rechtskundig Weekblad, Professor *Jean Van Houtte*, Hoogleraar aan de Universiteit te Luik, thans ook Hoogleraar aan de Universiteit te Gent, heeft onlangs den *Grootprijs 1937* van de *Linthicum Foundation* (Northwestern University Chicago) behaald voor een studie over de verantwoordelijkheid in het luchtvervoer.

De prijsvraag was gesteld als volgt: «A manuscript on *Carrier Liability in National and International air commerce*».

Negen juristen hebben aan den prijskamp deelgenomen, en zooals blijkt uit het verslag

van de Faculteit van Chicago, werd Professor *Van Houtte* eerste geklasseerd, vóór zeer bekende specialisten van het Luchtvaartrecht uit Nederland en Frankrijk.

De Redactie biedt aan Prof. Van Houtte, haar hartelijkste gelukwensen aan.

VERBOND DER BELGISCHE ADVOCATEN

Congres te Verviers (9 en 10 Juli)

Wij herinneren er aan, dat de toetredingen en bijdragen (75 fr. verminderd tot 50 fr. voor de stagisten) vóór 4 Juli moeten gestuurd worden aan Mter René QUOLLIN, rue du Palais, 133, Verviers, postcheckrekening 1722.86, telefoon 102.87.

BALIELEVEN

VERGADERING DER VLAAMSCHER CONFERENTIE TE ANTWERPEN

Op 30 Juni hield de VI. Conferentie der balie te Antwerpen haar laatste vergadering in de «Quellin».

Mter De Smedt, door ziekte belet zijnde, werd de vergadering geopend onder voorzitterschap van Mter Valvekens. Als eerste punt stond op de dagorde: Deelname aan de Algemeene Vergadering van het Verbond der Belgische Advokaten. Mter J. Van Cuyck zet de leden aan om talrijk aanwezig te zijn te Verviers. Mter Stockmans doet insgelijks een warme oproep om lid te worden van de Federatie, vooral nu 35 kortzinnige confraters hun ontslag hebben gegeven. Op voorstel van Mter Jules Frank wordt Mter Stryckers met meerderheid van stemmen tot voorzitter van de VI. Conferentie gekozen. Als 1ste en 2e ondervoorzitter worden gekozen Mter Van Cuyck en Herman Jacob. Als schrijver en schatbewaarder blijven Mrs Vermijlen en Bouchery.

Mter Strijckers houdt, als nieuw gekozen voorzitter, er aan het afgetreden bestuur te huldigen voor de krachtdadigheid en de rust van het afgelopen jaar en brengt een warme hulde aan Mter De Smedt, die met zulk een geweldige eenparigheid in de tuchtraad werd gekozen. Na nog een «speech» van den nieuwen ondervoorzitter, Mter Herman Jacob, was het ernstig gedeelte geëindigd en bleef de conferentie nog lang in joligheid en gezelligheid te zamen om het oude en het nieuwe bestuur te viëren. Vooral Mter Wittemans was zeer gelukkig over de belangrijke en hoopvolle verklaringen die door Mter Van Cuyck werden afgelegd betreffende de viering van het 50-jarig bestaan der conferentie.

TIJDSCHRIFTEN

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — N° 26. — 26 Juni 1937. — Mr. A. J. Marx: De kostenberekening en -verdeling in civiele zaken. — Jhr. Mr. Dr. L. H. K. C. van Asch van Wijck: De sanctie der Ordening (1).

DALLOZ. — RECUEIL HEBDOMADAIRE DE JURISPRUDENCE. — N° 23. — 24 Juni 1937. — Notes fiscales: La taxe annuelle sur les bénéfices non distribués (suite et fin).

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antwerpen, A. Somville, best.